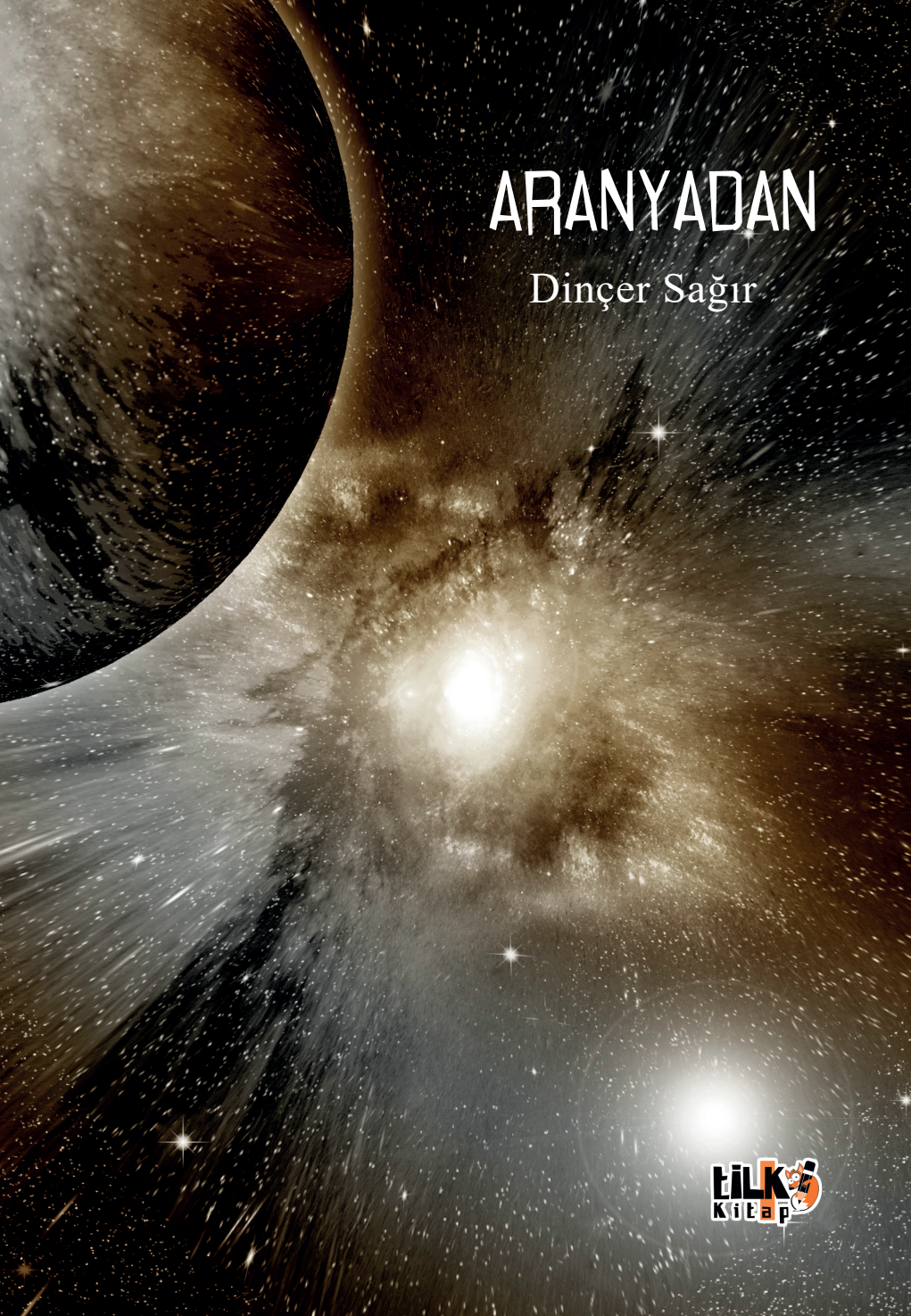

ARANYADAN
Dinçer Sağır
tilki
Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Aranyadan
Dinçer Sağır

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hilal Kılıç
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025
ISBN: 978-625-5896-42-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ARANYADAN

Dinçer Sağır

Sonsuza sürüklenen günlerin insana özgü devamlılığına hayat bulduran güneşin, varlığıma yeni anlamlar kazandırabileceğine inandığım şu dağa doğacak oluşu şüphesiz ilk değildi. Renklerle iç içe geçen bu eğriliğin kendisinde ve her seferinde kendinden ve yeniden anlamlar bulan güneşin soylu ışınları, ben doğanın görüngesiyle ilerledikçe önümü aydınlatıyor ve edimini gerçekleştirdiği için varlığıyla gurur duyuyor olacaktı ki ışımasıyla hayat bulan her canlı varlığın özüne cömertçe hayat gücünü yağdırarak bütünü varlık evreninde sonsuza ulaştırıyordu.

Neredeyse gün tamamen doğup yeniden şekillenecekti ve ben, bu genişlikle birlikte serpilen derinliğin anlamının doğanın kendi öznesinden sarkıttığını hissederek ilerliyor ve sayısız yıldızın etraflıca kuşattığı göğün varlığındaki oluşun varoluşsal bir itki kaynağından kaynaklı oluşmuş olabileceğini düşünerek yürüyüşüme devam ediyordum.

Şeyler, her bakımdan hareket halindeyken ve bu hareketin amaçsız bir döngüyle olamayacağını düşünüp amacın sebepleriyle olgunun sonundaki sonuçların insan için neyi ifade edebileceğini tam olarak kavrayamadığımdan doğanın sunduğu ki elimde olmayışıyla doğumuma öncüller oluşturan maddesel tikelin, kendinden bir itki kaynağı olabileceği düşüncesi bu sırada bana oldukça garip hissettiriyordu ki varo-

luşuma netlik kazandırabilecek herhangi bir olgu, doğuşumun tarafımca tasarlandığını söylemeyecektir.

Öyleyse oluşa sızan şu devinimin insanca anlamı! Diğer taraftan öznenin görüngüsündeki belirimin yalnızca bir anımsamadan ibaret oluşu! Düşün dünyasına çekilen şeylerin yalnızca salt ki katışıksız denebilecek kadar saf bir özle fakat bir o kadar olguların kavranış dışı yönüyle oluşmuş olmasına ne demeli? Nasıl olur da özneye karşı hissedilenin hissedilişindeki anlamsal unsur açıklanışıyla bir öz fakat varlığıyla gerçeğe denk düşmeyen bir töz!

İlerleyişime devam ederken nesnelerin benliğimde bıraktığı anlamın hiçbir açıdan özüme mutlaklık algısı yaratmadığını hissediyordum. Oysaki burada, bu dünyaların olarak, milyarlarca yıllık döngülerin ardından yeniden ve işte burada ve bu çağda doğmuş seçimlerimi, istençlerimi ve ihanetleriyle dolu bir geçmişi kucaklayarak giriyordum bu yeni güne.

Nice beklentilerin karşılıksız kaldığı ve acıların yaratısına gebe fark edişlerin; hasretle, sabırla terbiye ettiği ıstıraplarının özünden gelen algının da ancak insana özgü bir algı kaynağı oluşturabileceğini görüyordum ki zaten gökler, hiçbir açıdan acı duymuyordu, bunu kavrıyordum. Varlığıyla ilgili değişime karşı koyabilecek unsurları da bulunmuyordu, bunu biliyordum. Ancak insan için engeller çoktu, görüyordum. İnsana düşense bu engellere karşı savaşmaktı, biliyordum.

Hem yerle gök birse ve bu birlik kozmik itkinin içtenlikle fışkırttığıysa insan nasıl oluyor da bütünden bu kadar ay-

rık ve içtensiz olabiliyordu? İnsan, bambaşka göklerin yaratısı mıydı? Hayır, bu birliğin özüyle serpilmişti. Burada ise yüksek çelişkiler bulunuyordu. Acılarımın kaynağı da bu çelişkilerden kaynaklanıyordu. Çünkü insan bütünden bir kopuş ve ayrılık içerisindeydi ve bu da onu yıkıcı yapıyor, kibre sürüklüyordu. Ancak gökler kibirle değil yapıcı edimle yüklenip yenileniyordu, bunu biliyordum.

Bu sırada duraksayıp bu tepeden, işte bu yerden ve zirveye en yakın yerinden aşağıyı izlerken ben, oluşların biçimlenişine ilişkin eksik bilgimin yarattığı iç sarsıntılara gömülüyor ve diğer taraftan uğradığım ihanetlerle gelen acıların ve varlığıyla gökleri çatlatan yıldırımlar gibi özüme saplanan o kadının bilinmezlikleri ile yalnızlığıma sığınıyordum.

Ne garip, insandan dili çekip alırsak ondan geriye ne kalır! Dil ile gelen ifade etme gücünün dış dünyaya kazandırdığı şu anlamlar! Benim için bütün anlamsızlıkların da başlangıcını oluşturuyordu. Tıpkı hislerin hiçbir açıdan kozmik itkiyle ilişkili olamayışı gibi ve tıpkı o kadına duyumsadığım seçimin yalnızca bir isteme oluşuyla gerçeğe uzak düşüşü gibi ve tıpkı hükümet etmeyi zorla ele geçiren ki bilgelikten uzak kişilere karşı sergilediğim politik tavrın sonuçlarının yarattığı anlamsızlıklar gibi!

İşte bu yerde ve şimdi ve de her şeyimle soruyorum kendime! Şeylerin açıklanışını dil şekillendiriyorsa yaşantılarla ortaya çıkan ivmenin tümü algısal değil de nedir? Kelimelerin zihinlerde tınladığı bu anlamlar, bu anlamlar beni uzun zaman önce yok etmek isteyenler için nasıl bir anlam ifade edi-

yorsa o kadına duyduğum anlamların özü ile oluşların özü de bir değil mi?

Hem hiçbir hareket nitel ya da nicel anlamda bir eylemin nedenini oluşturmuyor ve gören gözler ne gördüğünü bilmiyor. Görüntüye yakalanan görüngünün düşün dünyasındaki benzetimleri yalnızca bir benzetim. Sözler parçalara ayrılıyor. Davranışlar anlamını yitiriyor. Bütünüyle hepsini dil şekillendiriyor. Oysa insan bütünden kopuş içinde görüngüdeki güzelin bile değerini bilmeden yaşıyor ki toplumumu bir arada tutan değerlerin yok edilişine onay verenlerin insan hakları, adalet ve özgürlükler konusundaki tavırları tam bir anlayışsızlıkla mutlak despotizmin egemenliğine teslim ediliyor.

Benim de öyküm burada başlıyor.

Evet, uzun bir süredir yoldayım ve doğup büyüdüğüm topraklara uzak, bir şekilde yaşamıma devam etmek durumundayım.

Bunun sebebi ise şu:

Her şey ulusal hedefin sürekliliğine karşı başlatılan politik eylemlerin tarafımca fark edilişine dayanmakta idi. Ulusun bütün özgür kalelerini kuşatan ve bilgeliği aşağılayıp toplumsal hedefi hor görenlerin tasarladığı değişimi önceden görüp yurt bilir seçilmişlere yaşanabilecekleri ifade etmeme rağmen ulusum adına içinde bulunduğum kurultaydaki seçilmişler, görülerimi asla ciddiye almayacaktı.

Tarihsel deneyimlerin getirdiği siyasi olguların insana sunduğu belirgin güzellikler ne için görmezden gelinir? Çok düşündüm ve zorbalıkla değişen siyasi rejimin savunucularına karşı ki yeniden hesaplaşmak umuduyla yurdumdan ayrılmak zorunda kaldığım o ilk andan beri bunu kendime her an sordum.

Öyle ki kozmos, içinde nice belirgin oluşlara vücut verdiği ölçüde ve öylece sessiz ki görüngüde olmayan yönüyle ve gösterişten uzak bir seyirde döngüsüne devam ediyorken insan, hiçbir oluşa güç verecek konumda olmamasına değin küçük çıkarları uğruna giriştiği bayağı mücadelesiyle sadece tiksinç olabilirdi ki bilgelikten uzak insanların sergiledikleri eylemlerin sonucuyla değişen toplumsal yaşamın korkunçluğu da haklılığımın bir kanıtı idi.

Yazık şu kentlerin karanlığa gömülen kaderine! Bir zamanlar neşeyle karşılanan birlikteliklerin sönüp gittiği şu kentlerin onurlu bireylerine! Sanatın bilimle yükseldiği ki buna özgü yerleşmiş bir büyük felsefe toplumu doğru olana yönlendirirken gözlemlediğim o güzelliklere!

Fakat boğulurken yurdumun ve deşildiğinde tarihi ki yükselmişken bilgeliği ve ekiniyle övündüğü zaman yurdumun saygıdeğer bilgeleri, uçsuz ve hiç duyulmayan acıların sesi hem nicedir sessiz bilginleri ki şimdi yoksun bir haykırışla seslenir; kirli ve kirletildi yurdun her yeri! İşte övünüyor şimdi o yasa koyucular, kıvanç dolu çarpık ululer, pek seçkin makamlar! Dönüşüyor doğruya, güzele ve iyiye dönük bakış-

lar, değiştiğinde yöneten bakışlar ki hiç susmaz olur alkışlar ve kıvanç duyulan o seçkin makamlar!

Öyle ki güzel olanın faydasız olmayan her hangi bir olguda anlam kazanıyor oluşu nicedir tartışılan ve her hangi bir olguda ve beliren şeylerin belirtisinde görünen nedenselin pek duyulur ancak pek az bilinir olan hoşlaşıyla ilişkili oluşunu kavramak, bir yönetim şeklinin faydaya dayalı kapsayan ve hep tetikte durmak zorunda olan erkiyle alçaltıcı yani yaşamak için sürekli atik duran ki bir zorlantı olan egemenliğinin güzel ile değil hoşsuz olanda yaşandığını anlamaktır ki bu, güzele dayalı hiçbir yargının sonuca vardırılamayacağını öğretir.

Eğer güzel olan bir despotun yasaları içinde yaşayan ve kişinin ilk doğumuyla birlikte canlı ve cansız doğayla iç içe olan edimsel her şeyin, bireyi şekillendirdiği ve sürüklediği bütün seçimlerinden kaynaklı hoşlaşı, eğimlilik veya meyilleyen benliğin, güzelle ilişkili olan kavramsal despotun söylev verdiği bireyler için hoşlaşı duyacağı faydacı söylemleri tespit etmesindendir ki bu, despotun hoş olanın zıtlığında bulunduğunu gösterir.

Duyulur ki güzeli seçen herkes iyiyi seçmiştir, denildiği zaman ve ortada despotun hoş olmayan söylem ve eylemleri görüldüğü zaman ki bu bilgeler için boştur ve denildiğinde despotun yasalarına boyun eğdik ve rahata erdik ve o zaman da bu, hoşlaşı duyulan sözde faydacı çıkarların yoz iniltisini bildirir.

Öyle ki nazik ve zarif görünenin nazik ve zarif olandan hangi iyiyi ya da kötüyü anlaşılır gerekçeli ölçüde ve hangi bilinir an ve konumda ve aynı zamanda mutlu ve mutsuz dürtüleri içine alacak şekilde bilgeliğe yaklaştırdığı görülmüştür? Bu bakımdan güzel olanla ilişkilendirilmiş nazik ve zarif olan her düşünce, dürtü ve eylem gerçekte ne iyi olabilir ne de kötü ki bu sonuçla despot, hoş olmayan faydasızdır söylemini geliştirdiğim zaman açık bir şekilde görülür ki her düşünce canlı ve cansız maddeden algıya ulaşan etkinin sonucudur ve bu sonuçla düşünce de maddi bir boyut kazanır.

Bu bakımdan algılayan kaynağın algılatan madde ve karşı madde ile iç içe düşünülmesi gerekir ki kavram olarak iyinin ve kavramda kötünün algılanışı aşamasındaki bütün bilgi, algılanışı açısından sonuca bağlanan yani canlı ve cansız maddeyle ilişkiye girmiş her algılayan kaynağın seçimlerinden kaynaklı estetik kavramlarıyla sonuç bulur ve de bu sonuç eylemin kendisinin yorum yapılamazlığına ancak ve ancak eylemin sonuçlarına ilişkin çıkarımlarda bulunulabilmesine ulaştırır.

Öyle ki madde dünyaların varlığı anti maddenin varlığına bağlıysa ki bu varlığın kendisi olarak anti madde, madde dünyalarından ayrıksa kozmosun algılanışı da tek ve bir olmalı ki bir şeyin bir başka bağımlılığı bir başka şeyin varlığına eylem bağımlılığı yüklüyor ve yüklenen bu öznenin eylemi kendi varlığını görünür kılmıyorsa o halde kişinin seçimden kaynaklı estetik yargısı hangi iyi ve kötüyü ikilik dizgisiyle yargılayabilir? Görülebilir ki bu, hem estetik yargının seçimlere dayalı

yapısını ortaya çıkardığı gibi hem de alımlayanın alımladığı şeklin ve değerlerinin nitelikli özünü gösterir ve düşünceyle ilgilidir, yani maddeseldir.

Dolayısıyla her şey seçimdir. Seçen kişinin seçimleri, seçilenin seçiminden seçtiği öz seçimi algısal bakımından kişiyi etkilediğinde buradaki durum, hangi nitelikle o kişiyi etkilediğidir. Öyleyse estetik yargının özü seçimlerin bir ürünüdür ki doğrudan edimlenen düşünsel alım işte bu doğrultuda bireylerin de bireysel seçimlerine ışık tutar ki bilgelikten uzak olanlar despotun peşinden gidebilsin.

Seçimlerle şekillenen şeyler ise şeyler dünyasında ortaya çıkan şey olarak kalmak durumundadır ve kavramlar da böyledir. Kavramların ortaya çıkışı da düşünenin varlığıyla anlam kazananlardandır. Bu durum böyledir ki kavram olarak şeyler, şeyler dünyasında her şey olabilmektedir. O halde iyi ve kötü kavramalarının özünde olduğu gibi mutluluk ve mutsuzluk algısı da alımlayan ve alımlatan madde ile ilgili şeylerin *şeyler* dünyasındaki varlığından kaynaklanır.

Öyle ki pozitron, anti proton ve anti nötrondan oluşan anti parçaların şeyler dünyasındaki yerini düşündüğümde gerçek bir mutluluğun algılanışı böylece ne mümkün olabilir ne de mümkün olabilecek bir gerçekliğin nitel ve nicel algılanışını oluşturur.

Dolayısıyla maddeler dünyasını oluşturan parçacıkların anti parçacıklara duyduğu gereksinim, mutlu ve mutsuz olanın madde dünyalarındaki algılanış farklılığının da bir çeşit

dalga boyu olmasındandır ki hislerde oluşan durumlar da birbirine gereksinir. Yani maddede bulunan öz kesin bir öz ise ve bu öz algılatışındaki bütün benzerliklerin farklılaşmasına ve bütün farklılıklarında tekilleşmesine sebep olur ki hiçbir evrenik cisim insana özgü duygulanımların etkisiyle var olmadığı gibi varlığını da bu etkiye dayandırmaz.

Nitekim despotun hoşlaşı duyumsadığı her türden söylem ve eylemin sonucu kendine dönük faydacı edimiyse ve bu edim canlı ve cansız doğayla iç içe gelişen tümel seçimler ise bir duyumsamanın sonucu olan her davranışın kötü olmayan ve kötüyle ilişkilendirilemeyecek olan ve de kötü kavramının hiç oluşamayacak kendinden uzantısının olamayacağını gösterir. Ve bu hoş olan ve aslı sadece duyumsama olan faydanın; güzel ile çirkinin, iyi ile kötünün, doğru ile yanlışın uzantıları olmadığını görür ve eğitiliş şekline yaptığı vurguyu kavrarsak da ortada hoş olanın değil yalnızca bilgeliğin kaldığını görürüz.

Despot, bilgisizdir. Bilgelere düşen de despota karşı birleşmektedir. Ulus kurultayının en aşkınsal eylemiyse kalemini kılıçla keskinleştirmektir ki bu da böyle olmuştur. Seçimleri bütün seçilmişleri bu yola itmiştir. Ulus için andlar içilmiş ve ardından kılıçlar çekilmiştir. Birçoğu çarpışmış ve insani onuruyla öldürüp, ölmüştür. Fakat ardından şehirler düşmüş, insanlar sürülmüş ve yok edilmiştir.

Zamanın tam da böyle bir anında ben, yaşama tutunmuş ve doğurup içselleştiren ardından şekillendirip yükselten

ve yaratışlarla fışkırışlarla dolu yurdumun terk edilmesi gerektiğini kavrıyordum.

Öyle ki ulus kurultayından arta kalan yurt bilir üyelerin her yerde arandığını biliyor, yeniden birleşebilmenin şu an için olanaksız olduğunu kavrıyor ve bu nedenle bedensel ve zihinsel bütünlüğümü koruyarak yurdumdan çıkış yollarını arıyordum.

Zamanın tam da böyle bir anında ben, bilinmeyen derinliklerimden taşan ve göğe yeni varlıklar boşaltıp uzama egemen olan büyük bir gücün etkisindeymişçesine beni kendine yaklaştıran ki sonsuzla bütünleşip sürüklenen sayısız kuyrukluyıldızın gizemiyle devinen ve göğün ışıl ışıl cilvesiyle sarkıp yeryüzüne gönderilmişçesine içime eriyen o kadının varlığına ilişkin düşünsel etkiyle yoğrulmaya başlamıştım.

Söyleyin gökler, söyleyin! Hangi görüngü durur böylesine onun gibi en kristal yerinde, ondan başka hangi ses dindirir acıların kuşatıp saran etkisini, başka hangi göz verir dinginlik, yörüngede yüzen yıldızlar gibi ve sanıyorum o bir ışık ki başka hangi ışık uzanabilir onun uzandığı gibi ve sanki doğuyor gökte, ilk doğumdan kalan çığlıklarıyla çığ ve süzülüyor milyar yıl ki saçıyor saçıştırıyor durmadan ve düşüyor özüme ki ısıtıyor içimi içli gülüşüyle.

Söyleyin, söyleyin ki şimdi en güç yerinde, sensiz ancak dışsız ve sana uzak ve bir an için yakın ki görünür her yerimde fakat seninle, seninle ilgili düşün bilinmezliklerinde ki boğarcasına yıldırımların ve çaktığında geceye aydınlanan

karanlığın sisiyle gürleyen fırtınaların ve çağlayanlardan taşan pek yaman anlağın ve nötronla ulaşıp ardından karanlığa batıranın ve seni hiç tanıyamamışlığın, dokunulmamış uzaklığın ve bedenden taşan yaratılara gebe açmazlığın bütün karanlığında şu duyumsadıklarım ki rengin, hangi beğeniyle ilintiliydi sezişlerin ve söyle kırmızı ve gök karanlığıyla sararan, uzayan, uzamış bağların ve nedir rengin, hangi döngüyle ilintiliydi hissedişlerin ki ancak duyumsananlarla yaşanan ve yaşamın sensiz bilinirliğiyle doğan anlamın.

Söyleyin, evet söyleyin ki süzülüp çekildiğinde gece güneşi, geceden kopup arzularla doğrulduğunda beyaz güneş ki gün ışığıdır görüngüyü bahşeden ve aydınlık kokan bulutların damarlarıyla çiftleşen ormanların teninden ve delinecekse karanlıklar ışıkla, çaktığında şimşekler nurdan, kopacaksa fırtınalar gökevinden derine, can verecekse yağmurlar toprağa, hayat bulduracaksa topraklar varlığa işte ben de yaratmalıydım böyle anlamlar sana.

Zamanın tam da böyle bir anında ben, sevgiliye yakaran ve aynı zamanda yurt kavramına odaklanan ve de yaşananları yurdum üzerinden anlamlandırmaya çalışan bir belirimle yeniden soruyordum kendime!

Aynı dili paylaşan ve böylece yargılarda ortak söylem sahibi olan ki doğası gereği aynı amaca koşan ve şu topluluğun içinde ortaya çıkan ki nasıl olurda birliktelik dilini paylayan ve doğası gereği sınırları belli olan şu toprak parçasında yaşayıp ulusun seçime dayalı düzenine düşman ve öylece ilgisiz savurgan ki buna nasıl düşman olur insan?

Kozmik Türkü

Bir elimde his, bir elimde akıl.
Birden sarkar bütün asıl.
Bir geçip bir gidiyor milyonlarca yıl.
Yaşamı çağrıştırır.
Issız olanındır.
Akışkandır.
Akıştır.
Ah! Kayıştır.
Savaştır ve barıştır.
Barıştır!
Barıştır geceyi, barıştır.
Gerçeği taşıyan ışığınla yaklaştır!

9 786255 896421